

שאלה מרכזית: מה לדעתכם מניע אנשים לבצע מעשה גבורה?

נספח 1 - קטעים על גבורה מהשביעי באוקטובר

- **טלי חדד** מאופקים, אמא לשישה ששלחה את בנה להילחם, והלכה בעקבותיו, פינתה אותו בקור רוח כשנפצע, והמשיכה לפנות פצועים כמעט לבדה תחת אש.
- **ענר שפירא** חייל בסדיר שבילה בנובה, ובשעה שעשרות צעירים הסתתרו במיגונית, עמד בפתח והדף בידיים חשופות רימון אחרי רימון עד שנפל.
- **נסרין יוסף** דרוזית תושבת יתד, שעזבה את הממ"ד ובאומץ יוצא דופן חתרה למגע עם הנוח'בות. היא התחזתה לערבייה מוסלמית, שוחחה עם המחבלים ובעורמה ויצירתיות הצליחה להוציא מהם מידע קריטי ולהעבירו לכוחות צה"ל. במעשיה, הצילה נסרין את הישוב.
- **רמי דוידיאן** תושב פטיש, שנסע הלוך ושוב במשך שעות ארוכות תחת אש, וחילץ מהתופת ברעים מאות צעירים ברכבו הפרטי.
- **האלופים במיל" ישראל זיו, נועם תיבון ויאיר גולן** שבעשור השביעי לחייהם, אחרי שנים שלא אחזו בנשק, שעטו ללא מורא לעבר יישובי העוטף, והצליחו להרוג מחבלים ולחלץ תושבים ופצועים.
- **אבי, אבי ועמנואל** מתנדבי "איחוד הצלה", עלו על האמבולנס ודהרו דרומה. הם התעלמו מהמחסומים, סבבו בין הזירות הקשות, וחילצו פצועים במשך יותר מיממה, כשמעליהם שורקים כדורים וסביבם כאוס מוחלט.
- **Tali Hadad** from Ofakim, a mother of six who sent her son to fight, followed him, and calmly evacuated him when he was wounded, continuing to evacuate the wounded almost alone under fire.
- **Anar Shapira**, a soldier on active duty who was at the Nova festival, stood at the entrance while dozens of young people hid in a shelter, fending off grenade after grenade with his bare hands until he fell.

- **Nasreen Yosef**, a Druze resident of Yated, who left the reinforced security room and, with extraordinary courage, approached the terrorists. She pretended to be a Muslim Arab, conversed with the terrorists, and with cunning and creativity managed to extract critical information from them, which she then conveyed to the IDF forces. Through her actions, Nasreen saved the settlement.
- **Rami Davidian**, a resident of P'tish, drove back and forth for long hours under fire, rescuing hundreds of young people from the inferno in Re'im with his private vehicle.
- **Major Generals (Res.) Israel Ziv, Noam Tibon, and Yair Golan**, after years of not holding a weapon, fearlessly rushed toward the communities in the Gaza envelope, managing to kill terrorists and rescue residents and the wounded.
- **Avi, Avi, and Emanuel**, volunteers for "United Hatzalah," got into an ambulance and raced south. They ignored the checkpoints, circled among the hardest-hit areas, and rescued the wounded for more than a day, with bullets whistling above them and complete chaos around them.

שאלה מרכזית: כיצד זה מרגיש להיות ישראלי.ת בחו"ל בזמני משבר?

נספח 1 - קטע מאת ליאת פרנקו - "ישראלית בגולה"

להיות ישראלית בגולה זה לנסות לשחק "שגרה" כשהתודעה במלחמה.

זה להסיע, להביא, להחזיר, לבצע משימות "על אוטומט" כשהגוף במלחמה.

כל תא ותא בגוף נמצאים במתח 24/7.

יום רודף יום. המספרים עולים. הימים עוברים. ואת על אוטומט.

זה לרצות לצעוק שכולם ידעו מה קורה אצלך בבית, אבל לשתוק.

זה לענות לשאלות של "המשפחה בסדר"? בתשובה לקונית – "הבית שלי לא בסדר".

לא לנשום, להיחנק מדמעות.

...

ככה זה להיות ישראלי

...

זה להתרגש מכל זר שמביע תמיכה. שמחייך אליך בעיניים טובות. ששואל איך את מרגישה.

להוקיר על זה תודה תודה תודה.

זה לחפש בכל רגע עוד מידע, ועוד נתון, ולהרגיש ריקנות כל פעם שאת לא מחוברת.

העצים במקומם. השמש זורחת. אנשים מחייכים. אבל הבית שלך בסכנה.

לנסות למלא את הפער בתקווה. "יהיה בסדר" ולהבין שזה הכי ישראלי שיש.

זה להיות ישראלית בגולה.

זה לרצות לעזור, להיות משמעותי. לקבל עשרות הודעות.

עשרות קבוצות. עשרות מיזמים.

לחשוד. שלא יעבור לאויב. להתחבר רק למי שאתה מכיר.

...

להיות ישראלית בגולה זה להיות בתודעת מלחמה אבל מורדמת. מושתקת. כואבת. לבד.

זה לראות ישראלית אחרת ולחבק אותה, בלי מילים.

אנחנו מרגישות אותו דבר.

להיות ישראלית בגולה זה לצעוק לאחים ולאחיות שלנו בארץ

שאנחנו שם. בדיוק כמוהם.

מפחדים, מקווים. ואיתם.

פשוט רק רחוקים.

Being an Israeli abroad is trying to play at "normalcy" while your mind is at war.

It's driving, picking up, returning, completing tasks "on autopilot" while your body is at war.

Every cell in your body is under tension 24/7.

Day follows day. The numbers rise. The days pass. And you're on autopilot.

It's wanting to shout so everyone knows what's happening in your home, but staying silent.

It's answering the question "Is your family okay?" with a terse reply – "My home is not okay."

Not breathing, choking on tears.

...

This is what it's like to be Israeli

...

It's getting emotional over every stranger who shows support, who smiles at you with kind eyes, who asks how you are feeling.

Being grateful for this, thanking, thanking, thanking.

It's constantly seeking more information, more data, and feeling empty whenever you're not connected.

The trees are in place. The sun is shining. People are smiling. But your home is in danger.

Trying to fill the gap with hope. "It will be okay" and understanding that this is the most Israeli thing there is.

This is being an Israeli abroad.

It's wanting to help, to be significant. Receiving dozens of messages.

Dozens of groups. Dozens of initiatives.

Being suspicious. So that it doesn't reach the enemy. Connecting only with those you know.

...

Being an Israeli abroad is being in a state of war but sedated. Silenced. Hurting. Alone.

It's seeing another Israeli and hugging her, without words.

We feel the same.

Being an Israeli abroad is shouting to our brothers and sisters in the homeland that we are there. Just like them.

Afraid, hoping. And with them.

Just from afar.